

POST BESED IN SPOROČIL

Spoštovani duhovniki, redovniki in redovnice, dragi bratje in sestre v Kristusu.

Dovolite, da vam ob začetku postnega časa, ki ga začenjamo na pepelnično sredo, namenim nekaj misli v spodbudo in morebitno pomoč.

Postni čas je kot zdravstveni dom, kamor se nagnetemo v svojih tegobah, da bi ozdraveli. Od zdravnikov veliko pričakujemo, ker vemo, da nam lahko pomagajo. Mi zaupamo njim boleznim, oni pa nam pomagajo do zdravja. Uspešnost zdravljenja je odvisna od zaupanja, dobre diagnostike in tudi zdravil. Velikokrat pa pomaga samo še poslušanje. Besede so pri tem blagodejne in terapevtske.

Že modri Sirah je veliko stavil na besede: potrebujejo nego kot drevje, ki daje sad. Lahko so kot smeti, ki ostanejo na rešetih; lahko pa kot lončarska posoda, ki jo preizkuša peč. Ljudje se z govorjenjem razodevamo, kdo smo. Po besedah se spozna naše duševno in mentalno stanje (prim. Sir 27,4-7).

Papež Frančišek nas opozarja, da kletve, obrekovanje in opravljanje kličejo v bližino hudobnega duha in s seboj prinašajo tudi smrt. Jezik je organ, ki poživlja duha in srce, lahko pa je tudi hud rabelj, ki uničuje bližnjemu ime, nemalokrat tudi življenje. Smeti slabega govorjenja in sporočanja so kot pepel, ki ga veter nanese na obleko. Težko jo je potem očistiti.

Pravi orkan raznašanja slabih besed in sporočanja so digitalni mediji in forumi. Uničujejo dobra imena, ponižujejo, povzročajo sovraštvo in pri prizadetih tudi misel na maščevanje. Vse se vrti v krogu nasilja. Pretresajo nas hudi zločini na trgih, po šolah in drugih javnih ustanovah. Ni razlik v letih – ne pri storilcih in ne pri žrtvah. To vzbuja skrbi in strahove. Sprašujemo se, kje smo sploh še varni.

Zelo potrebujemo dobre besede in sporočila. Ne gre zgolj za preventivo pred slabim, temveč za življenje.

Apostol Pavel v Prvem pismu Korinčanom kliče po neuničljivosti in neumrljivosti. Če kdo, potem prav on zelo dobro ve, kaj je to smrt. Nenehno je bila na preži, da ga uniči. Vendar pa se Pavel ne da. Celu posmehuje se ji: »Smrt, kje je tvoja zmaga? Smrt, kje je tvoje želo (1 Kor 15, 55)?« Tudi Pavel ve, da bo nekoč umrl, vendar ne zamenja. Umrl bo z namenom: za Kristusa – da bo z njim deležen Očetove slave v nebesih. Pri svojem oznanjevanju je Pavel

govoril dobre besede, ki so bile včasih krepke in jasne, vendar zmeraj v službi evangelija. Ni se ogibal resnice, da bi vse pridobil za Kristusa. Ni sramotil, da zaradi tega morebiti ne bi koga izgubil za Kristusa.

Postni čas nam daje dve možnosti: ali bomo svoje oči in misli imeli vsakodnevno prilepljene zgolj na besede in sporočila o nasilju in smrti ali pa bomo izbirali dobre besede in vsebine in napravili kaj za pomirjenost v nas in med ljudmi. Sami bomo težko zmogli. Za pomoč lahko zaprosimo starše ali druge člane domače družine oziroma koga, ki mu zaupamo in je vreden zaupanja. Naš vodnik naj bo kdo, ki ni slep za to, kaj je dobro in kaj ni. Pri tem seveda ne obsoja in ne zganja panike, ko opazi, da nam ne gre najbolje. Ve, da tudi sam ima v očesu vsaj iver, zato ne bo iskal bruna v očesu drugega. Dobro je imeti takšnega prijatelja. Če ga ni, ga ves postni čas iščimo. In če ga najdemo šele na koncu postnega časa, ga bomo potrebovali tudi ob veliki noči in še dolgo potem. Jezus nam daje Svetega Duha tudi za iskanje in najdenje prijatelja, ki vidi tam, kjer mi ne vidimo (prim. Lk 6,39-45). Vztrajno molimo in prosimo zanj. Vsakdo mora imeti dobrega prijatelja.

Postni čas je od Boga podarjena možnost, da vidimo, kako je z nami. Izboljšave so vedno mogoče. Odločitve za dobre sadove ali pa smeti na rešetu – vse je doma v našem srcu.

Papež Frančišek v buli o napovedi rednega svetega leta 2025 Upanje ne osramoti med drugim pravi: »V moči upanja, v katerem smo bili odrešeni, in ob pogledu na čas, ki mineva, smo prepričani, da zgodovina človeštva in zgodovina slehernega izmed nas nista usmerjeni k slepi pegi ali temnemu breznu, ampak k srečanju z Gospodom v slavi. Živimo torej v pričakovanju njegovega ponovnega prihoda in v upanju, da bomo večno živeli z njim. In v tem duhu sprejemamo ganljiv klic prvih kristjanov, s katerim se končuje Sveto pismo: 'Pridi, Gospod Jezus' (Raz 22,20).«

V tej prošnji nas podpira nebeška Mati Marija, naša pomočnica in tolažnica. Njej se zaupamo in k njej se zatekamo kot romarji upanja.

Naj nam bo blagoslovljen postni čas.

Msgr. dr. Peter Štumpf SDB,
škof